

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: O. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zastoupená JUDr. Petrem Novotným, advokátem, sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2016, č.j. OAM-1016/ZA-ZA14-P06-2015, E.č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2016, č.j. OAM-1016/ZA-ZA14-P06-2015, E.č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem, když v její zemi původu dlouhodobě probíhá ozbrojený vnitrostátní konflikt, který jí může v případě jejího návratu ohrozit na životě. Žalobkyně připomněla, že v rámci sedmé mobilizace byly mobilizovány i ženy ve věku 20 – 50 let, zejména z řad zdravotního personálu. Žalobkyně se domnívá, že splňuje podmínky

pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobkyně podotkla, že v zemi původu jsou každodenně hlášeny oběti z řad vojáků i civilního obyvatelstva. V této souvislosti žalobkyně odkázala na informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, v níž je uvedeno, že nárazové ozbrojené konflikty mají vliv na bezpečnost situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Žalobkyně vyslovila, že Ukrajinu nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a poukázala na skutečnost, že vláda zintenzivnila trestní stíhání osob, které se vyhýbají odvodu do armády.

Žalobkyně odmítá argumentaci žalovaného, že ozbrojené konflikty probíhají převážně na východě země. V souvislosti se západem Ukrajiny totiž média informovala o bojích v Mukačevu a násilnostech ve Lvově. Z uvedených důvodů považuje žalobkyně argumentaci žalovaného, že nebyla politicky aktivní a není odpůrkyní Pravého sektoru za zcela nemístné.

Z výše uvedeného žalobkyně dovodila porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdější předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále porušení ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si žalovaný neopatrčil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť na základě vyhodnocení skutkového děje dle výsledku žalobkyně dospěl k závěru, že jejím jediným skutečným motivem jsou ekonomické důvody a legalizace pobytu na území České republiky. Námitku ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci žalovaný odmítá jako účelovou a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2006, č.j. 7 Azs 221/2005 – 56 a ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005 – 58. Žalovaný se domnívá, že země původu žalobkyně je z pohledu ustanovení § 14a zákona o azylu hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Žalovaný podotkl, že si opatrčil objektivní podklady pro vydání rozhodnutí, které jsou respektovány justičními orgány. V této souvislosti žalovaný podotkl, že žalobkyně při svém výsledku neupřesnila, z jakých důvodů považuje získané informace za neaktuální. Žalovaný se proto dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2009, č.j. 4 Azs 83/2008 - 69, v němž je uvedeno, že pokud žalující nepřinese žádné konkrétní argumenty ve prospěch přijatelnosti námitky aktuálnosti informací o zemi původu, nese důkazní břemeno výlučně žalobce.

Žalovaný připomněl, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu osobám, kterým nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12 – 14 zákona o azylu, ale u nichž by bylo z taxativně uvedených důvodů v ustanovení § 14a zákona o azylu neúnosné a nepřiměřené požadovat jejich vycestování. Žalovaný poukázal na skutečnost, že aplikace doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2009, č.j. 9 Azs 11/2009 – 99 a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2014, č.j. 4 Azs 144/2014 - 34. Žalovaný se dále dovolával ustálené judikaturní praxe obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, č.j. 5 Azs 36/2008 – 119 a ze dne 25.6.2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54.

Žalovaný konstatoval, že žalobkyni bylo zachováno její právo na doplnění a vyjádření se ke skutkovému ději. V podrobnostech odkázal na spisový materiál, z něhož podle jeho názoru jednoznačně vyplývá, že žalobkyni nelze podřadit pod skupinu osob, kterým hrozí

vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany státní orgánů. Žalobkyně není ani představitelkou žádné rizikové skupiny, a proto považuje její námitku ohledně splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu za mylnou.

Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že od podání žádosti o mezinárodní ochranu uplynuly již dva roky a na Ukrajině se situace nijak nezlepšuje. Důsledky konfliktů v oblasti Doněcku a Luhansku se projevují v destabilizované situaci i ve zbytku území Ukrajiny, a to z hlediska bezpečnosti i ekonomické situace. Trvá na tom, že jsou splněny kritéria dle § 14a zákona o azylu pro přiznání doplňkové ochrany z důvodu ohrožení života či lidské důstojnosti žalobkyně v případě navrácení do země původu v důsledku násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. Poukázal na skutečnost, že k násilným ozbrojeným akcím dochází i mimo konfliktní oblast, např. i v Mukačevu, Lvově či Oděse. Násilné akce má na svědomí zejména Pravý blok, který s nelibostí nahlíží na osoby pobývajících v době konfliktu v zahraničí. Považuje je svým způsobem za vlastizrádce. V tomto směru se k nim i chová. Dále zdůraznil, že žalobkyně pobývá v ČR dlouhodobě, má zde veškeré zázemí a na Ukrajině žádné zázemí nemá. Dále právní zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně trpí závažným zdravotním problémem, který by v zemi původu zmítaném vnitřním konfliktem, nebylo možno řešit. Poukázal rovněž na skutečnost, že jeho tvrzení korespondují s vyjádřením vysokého komisaře OSN, na což bylo poukazováno již v rámci správního řízení.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Zdůraznil, že obsáhlé žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění odpovídá na všechny otázky předkládané žalobkyní, a to včetně ozbrojeného konfliktu na Ukrajině i poukazu na její zdravotní stav. Zdůraznil, že není pochyb o tom, že žalobkyně v zemi původu nebyla nijak pronásledována a přiznání doplňkové ochrany ze zákona nepřichází v úvahu zejména z toho důvodu, že žalobkyně pochází ze Zakarpatské Ukrajiny, kde konflikt neprobíhá a ve vztahu k hodnocení dění na Ukrajině poukázal na judikaturu správních soudů, která se dlouhodobě situaci na Ukrajině věnuje.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 23.11.2015 bylo žalovanému doručeno prohlášení žalobkyně o úmyslu požádat

o mezinárodní ochranu na území České republiky. Dne 26.11.2015 byla se žalobkyní sepsaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že je v současné době ukrajinské národnosti, hlásí se k rusínské etnické příslušnosti, je katolického vyznání, její rodiče a bratr žijí na Ukrajině ve Veliké Kopaně, je vdaná, ale v současné době probíhá rozvodové řízení, má vyživovací povinnost ke dvěma synům (rok narození 1998 a 2003), kteří žijí také ve Veliké Kopaně, dcera je ročník 1996 a žije v Užhorodě. Žalobkyně je schopná se dorozumět česky, maďarsky, slovensky, ukrajinsky, rusky a francouzsky, o udělení mezinárodní ochrany spolu s ní nežádají žádní rodinní příslušníci a ani ona, ani členové její rodiny nejsou členy politické strany, ani jiné organizace. Posledních deset let se zdržovala pouze v České republice nebo na Ukrajině s tím, že cestovala přes Slovensko a Maďarsko. Vojenskou službu nikdy nevykonávala, má středoškolské vzdělání s odbornými předpoklady k výkonu povolání účetní či barman, číšník. Nemá žádný movitý, ani nemovitý majetek a nemá nárok na žádnou materiální či sociální pomoc od státu. Svou vlast opustila dne 11.2.2015. V době, kdy byla těhotná s nejmladším synem, odešel její manžel do Ruska. Po narození syna se na 14 dnů vrátil, a pak je opustil nadobro. Nevěděla, jak má uživit svou rodinu, a tak odešla do České republiky za prací. Zvykla si tady, má tu spoustu kamarádů, na Ukrajině nevidí žádnou perspektivu pro svůj život a chce tu zůstat. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože na Ukrajině je válka, není tam bezpečno. Ekonomika se hroutí, nemá se tam k čemu vracet. Má tam děti a rodiče, dcera studuje na univerzitě a po studiích by chtěla přijet do České republiky a pracovat zde. Jiné důvody k podání žádosti nemá. Česká republika je jejím cílovým státem, žije tady již 9 let, cítí se zde jako normální člověk, vidí zde svoji budoucnost. V minulosti o udělení mezinárodní ochrany nežádala a za svého pobytu v České republice nenavázala spojení se svým zastupitelským úřadem. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. V případě návratu do země původu se obává, že by nemohla žít svou rodinu. V současné době v její zemi původu všem nabízejí práci ve zdravotnictví ve východních oblastech, kde probíhá válka. Tuto práci by vykonávat nechtěla. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má potíže s kyčlemi, každé tři měsíce blokády páteře, lečí se již tři roky, jednalo se o pracovní úraz. Bere léky a dochází na injekce. Blokády by mohly časem vyústit k upoutání na invalidní vozík.

V příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu politické situace na Ukrajině, nestabilitě a obavy, že bude muset vykonávat povolání zdravotní sestry, při němž bude muset mít své děti u sebe. Českou republiku si zamilovala, váží si její kultury, národnosti a přírody. Svůj život nevidí na Ukrajině, zvykla si zde a má zde kamarády a známé. Její život je tady. Prosí o udělení mezinárodní ochrany.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uskutečněného dne 26.11.2015, žalobkyně dále doplnila, že na Ukrajině žila spolu s dětmi u svých rodičů ve Veliké Kopaně, Zakarpatské oblasti, Vinohradský rajon. Její synové tam stále žijí a dcera bydlí na studentské ubytovně v Užhorodu. Sňatek s manželem uzavřela v roce 1996, opustil ji před 13 lety, odešel do Ruska za prací a našel si tam jinou ženu. Z rodinných a náboženských důvodů zůstávali stále manželé, ale nyní jsou již děti veliké, a tak se domluvili na ukončení manželství. Nějaké peníze na děti její manžel posílal, občas je přijel navštívit, ale naposledy to bylo před třemi lety. O její děti na Ukrajině pečují její rodiče, posílá jim peníze. Její matka je již v důchodu, otec nikoliv, ale práce není, proto má její otec malé hospodářství, a co vypěstuje, to prodá. Žalobkyně sdělila, že ona sama chtěla vždycky do Evropy,

na Ukrajině neviděla svou budoucnost. Na území České republiky měla povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. V roce 2011 vyřídila živnostenský list. Povolení k pobytu vypršelo dne 18.4.2015, neboť nestihla podat žádost o prodloužení pobytu. Na Výstavišti v Holešovicích proběhla policejní kontrola, byla tam na brigádě a neměla živnostenský list, bylo s ní zahájeno správní řízení o vyhoštění. Doložila jim prodloužení živnostenského listu, a přesto jí byl uložen trest zákazu pobytu v délce jednoho roku. Byl jí udělen výjezdní příkaz do 24.11.2015. Hned po zahájení správního řízení o vyhoštění se rozhodla, že podá žádost o udělení mezinárodní ochrany. S podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany otálela, neboť se domnívala, že řízení o správním vyhoštění pro ni dopadne dobře, neboť jim svá tvrzení spoustou dokladů i doložila. Kvůli zdravotním komplikacím nyní může uklízet max. 4 – 5 hodin. Dříve měla sjednané zdravotní pojištění, nyní hradí ošetření přímo lékaři. Dojíždí do Brna za MUDr. I. O., ortopedem, obvodního lékaře má v Praze. Příčinou jejích zdravotních potíží bylo zvednutí těžkého pytle s odpady. Zablokovaly se jí kyčle a ploténky. Vyléčit se to nedá, už si zvykla na to, že jí to zůstane. Když přijde velká blokáda nervů, tak se nemůže hýbat a trpí silnými bolestmi. Neví, co je spouštěčem. Domnívá se, že se svým onemocněním se nemůže léčit na Ukrajině, neboť tam není tak vysoká úroveň zdravotnictví jako zde. Žalobkyně však připustila, že za svého života neměla na Ukrajině potíže s přístupem ke zdravotní péči, ale za vše se musí platit, neboť tam není zdravotní pojištění. K bezpečnostní situaci uvedla, že i v Mukačevu byly přestřelky. Jsou tam problémy s Pravým sektorem. Její dceři a staršímu synovi již nabídli, aby se k nim přidali. V okolí je spousta lesů, kde probíhají cvičení. Vzrůstá tam kriminalita, rodičům vykradli dům, zapalují se tam hotely či restaurace. Na Ukrajinu se nechce vrátit z důvodu ekonomické nestability, není tam práce, není tam bezpečno, tady alespoň může pomáhat své rodině. Závěrem uvedla, že nebyla politicky aktivní, ve své vlasti neměla problémy se státními orgány a souhlasila, aby správní orgán nahlédl o její zdravotní dokumentace.

Součástí spisového materiálu je nájemní smlouva ze dne 1.10.2015 předložená žalobkyní. Z nájemní smlouvy soud zjistil, že se jedná o pronájem bytu v Teplicích, smlouva je uzavřená na dobu neurčitou a nájemné činí i s energiemi 7.350,- Kč.

Ve spisovém materiálu jsou dále založeny kopie lékařských zpráv z ambulantního vyšetření na urologickém oddělení ze dne 10.5.2015, výsledek vyšetření na radiodiagnostickém oddělení ze dne 23. 1. 2014, zprávy z ambulantního vyšetření na pohotovostní službě ze dne 1.11.2014, ambulantního ošetření na ortopedické ambulanci ze dne 7.1.2013 a kontrolního vyšetření na ortopedii ze dne 23.1.2014.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 15.8.2015 o stavu lidských práv na Ukrajině od 16.5.2015 až do 15.8.2015, informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 (dále jen „UNHCR“) o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině (3. aktualizace), výroční zprávu Amnesty International z 25.2.2015, výroční zprávu Human Rights Watch 2015 ze dne 29.1.2015, zprávu organizace Freedom House z 28.1.2015 o svobodě ve světě 2015 – Ukrajina, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21.5.2015, č.j. 98848/2015-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti a ze dne 1.8.2014, č.j. 110105/2014-LPTP, v níž je zpracována politická situace na Ukrajině, možnost přestěhování se v rámci území Ukrajiny a vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností.

Ze správního spisového materiálu soud zjistil, že žalobkyně byla dne 26.1.2016 podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. K nashromážděným podkladům zástupce žalobkyně uvedl, že zprávy Amnesty International, Human Rights Watch a Freedom House nejsou aktuální, neboť jsou alespoň rok staré. Podle něho nevypovídají o aktuálním konfliktu na Ukrajině. Upozornil, že podle zprávy UNHCR není Ukrajina bezpečnou zemí původu a vyzvala vlády, aby žádosti ukrajinských státních příslušníků nevyřizovali v rámci zrychlených řízení, neboť na Ukrajině konflikt přetrvává, existuje špatná bezpečnostní situace pro civilní obyvatelstvo a dochází k porušování lidských práv. Závěry Vysokého komisaře se podle zástupce žalobkyně shodují s tím, co uvedla žalobkyně v rámci pohovoru ze dne 26.11.2015 tedy, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu situace na Ukrajině, probíhající válce, bezpečnostní situace, hroucení ekonomiky a růstem kriminality.

Součástí správního spisu je též podání žalobkyně ze dne 1.2.2016 označené jako „Doložení podkladů pro vydání rozhodnutí“, v níž opětovně souhlasí se závěry ze zprávy UNHCR, k čemuž doplnila, že kritická je situace v celé zemi. Žalobkyně svá tvrzení také doložila kopií článků *„Pravý sektor se v Mukačevu odmítá vzdát, úřady evakuovaly civilisty“* ze dne 12.7.2015 a *„Ve Lvově vybuchly dvě nálože. Souvisí to s Pravým sektorem, míní úřady.“* ze dne 14.7.2015, které byly vytištěny ze stránek zprávy.idnes.cz.

Dle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Dle ustanovení § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobkyně spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a neopatřil si dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní v samotné žádosti o udělení azylu, v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobkyní doloženými články z internetu a lékařskými zprávami žalobkyně. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobkyně o azyl požádala zejména z obavy z politické a bezpečnostní situace na Ukrajině, ekonomických důvodů a snahou o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva zabývající se stavem lidských práv na Ukrajině, informaci UNHCR o bezpečnostní situaci na Ukrajině, výroční zprávy Amnesty International a Human Rights Watch, zprávu organizace Freedom House a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti a o politické situaci na Ukrajině, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností a možnosti podání stížnosti na neadekvátní postup policejních orgánů, či na jejich nečinnost. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ustanovení § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobkyně nesplňuje.

Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k podkladům doložených žalobkyní, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobkyni vznesenou námitku za nedůvodnou.

K námitce žalobkyně ohledně neudělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2013, č.j. 5 Azs 10/2012 - 68, který je dostupný na www.nssoud.cz, „*je pro účely posouzení existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu rozhodující otázka, zda stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem stěžovatelem uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že stěžovatel utrpí vážnou újmu.*“ V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu podle ustanovení § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 nepřiznal, a to konkrétně na stranách 14 až 17 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy a dospěl k závěru, že žalobkyni reálné nebezpečí nehrozí. V této

souvislosti soud považuje za stěžejní, že žalobkyně sama netvrdila, že by v případě návratu do vlasti byla vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, ale pouze tvrdila, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody, válečný konflikt panující v zemi původu a neprodloužení povolení k pobytu, neboť žádost o prodloužení nestihla podat.

K obavám žalobkyně z války soud poznamenává, že žalobkyně v rodné zemi nežila v části Ukrajiny postižené válkou. Sama žalobkyně uvedla, že žila v Zakarpatské oblasti. Tuto oblast považuje soud za dostatečně vzdálenou od života ohrožujících oblastí otevřených ozbrojených střetů, k nimž dochází ve východní části Ukrajiny. Tuto skutečnost nepopírají ani články předložené žalobkyní, neboť tyto jsou obecného rázu a týkají se měst Mukačev a Lvov, nikoliv Veliké Kopaně, v níž žije rodina žalobkyně. K otázce možné mobilizace soud vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (například rozsudku ze dne 17.12.2015, č.j. 5 Azs 158/2015 - 24, který je dostupný na www.nssoud.cz). Pokud povinnost výkonu vojenské služby platí pro všechny občany daného státu, pak ji nelze považovat za pronásledování, a žadatele nelze považovat za uprchlíka. Odůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany ekonomickými důvody a politickou situací, tedy není považováno za relevantní azylový důvod.

Ohledně ekonomické situace v zemi původu žalobkyně soud vycházel z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 – 72 a ze dne 30.10.2003, č.j. 3 Azs 20/2003 - 43, oba dostupné na www.nssoud.cz), a zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2007, č.j. 5 Azs 15/2007 – 79, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: *„Obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledován pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“*. K argumentaci žalobkyně ohledně života rodiny a nedostatku pracovních příležitostí v její rodné zemi, soud poznamenává, že na možnost povolení k pobytu za účelem zaměstnání v České republice pamatuje zákon o pobytu cizinců. Sama žalobkyně připustila, že opomněla podat žádost o prodloužení platnosti trvalého pobytu, a právní úprava povolení k pobytu na území České republiky je jí tak známá. Ostatně sama žalobkyně o jeho udělení v minulosti požádala.

Soud podotýká, že řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedla sama žalobkyně, na území České republiky pobývá devět let, přičemž o azyl požádala až za situace, kdy jí reálně hrozí, že bude muset v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění území České republiky opustit. K tomu soud podotýká, že žalobkyni nic nebrání v tom, aby za splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců požádala po uložení roční zákazu pobytu o nové povolení pobytového statusu.

K neudělení azylu pro špatný zdravotní stav žalobkyně soud uvádí, že soud v této souvislosti vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2007, č.j. 2 Azs 30/2007-69, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že *„Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak*

§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku *D. proti Spojenému království* ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení článku 3 Evropské úmluvy vyhoštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Stěžovatelčina situace v případě návratu na Ukrajinu však zjevně není č.j. 2 Azs 30/2007 - 77 se situací rozebíranou v tomto případě srovnatelná, jak plyne ze skutkových zjištění učiněných žalovaným.“ Zdravotní stav žalobkyně je způsoben pracovním úrazem při jednorázovém zvedání těžkého břemene, přičemž žalobkyní předložené zprávy z ortopedie jsou z roku 2013 a 2014. Pozdější lékařské nálezy se týkají urologického a plicního onemocnění žalobkyně. Soud nechce nijak znevážit závažnost onemocnění žalobkyně, nicméně je nepochybné, že její onemocnění není život ohrožující. Onemocnění žalobkyně je trvalého charakteru a není zřejmé, co bolesti a blokaci páteře spouští. Léčba prozatím neexistuje a žalobkyně sama uvedla, že si již na onemocnění zvykla. Ačkoliv se žalobkyně domnívá, že lékařská péče na Ukrajině není vzhledem k jejímu onemocnění možná, soud se naopak domnívá, že zablokovaná páteř a způsobená bolest se dá jistě vhodnými léky, které jsou dostupné i na Ukrajině, utišit. V této souvislosti soud považuje za stěžejní, že žalobkyně sama netvrdila, že by jí byla lékařská péče v zemi původu odepřena. Žalobkyně pouze poukázala na skutečnost, že je nutné si lékařské zákroky a vyšetření na Ukrajině hradit. Nicméně žalobkyně zároveň při svém výsledku uvedla, že nyní nemá v České republice uzavřené zdravotní pojištění, a proto veškerá ošetření hradí přímo lékaři. Tato skutečnost se tedy nijak neliší od tvrzení žalobkyně ohledně nutnosti hrazení lékařských ošetření na Ukrajině.

S ohledem na výše uvedené tak soud nezbylo než se přiklonit na stranu žalovaného, který se na straně 11 a dále na straně 13 žalobou napadeného rozhodnutí zabýval udělením mezinárodní ochrany pro špatný zdravotní stav žalobkyně, avšak neshledal důvod pro udělení azylu žalobkyni z humanitárních důvodů s ohledem na její zdraví ani důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Pokud řádně posoudil jak osobní situaci stěžovatelky, tak i stav v její zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobkyně ani ve správním řízení netvrdila, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedla, že není členem žádné politické strany), nepociťovala ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byla příbuzným osoby, jíž byl azyl udělen, a neuvedla žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný neposkytl žalobkyni mezinárodní ochranu v souladu s platnou právní úpravou.

K námitce žalobkyně, že žalovaný své závěry vyhodnotil v rozporu se zprávou UNHCR a nevycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobkyně, soud uvádí, že žalovaný je vázán zásadou volného uvážení. Správní řád ani zákon o azylu nestanoví

pravidla, a ani je stanovit nemohou, z nichž by mělo vycházet jak hodnocení jednotlivých důkazů, tak hodnocení jejich vzájemné souvislosti (ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu). Je tomu tak proto, že hodnocení důkazů je složitý myšlenkový postup, jehož podstatou jsou jednak dílčí a jednak komplexní závěry správního orgánu o věrohodnosti obsahu provedených důkazů, jež jsou pak podkladem pro závěr o tom, které skutečnosti má správní orgán za prokázané a které tvoří zjištěný skutečný stav. Závěr, k němuž žalovaný, dospěl, a na jehož základě bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni, má oporu v provedeném dokazování a není v rozporu s pravidly logického myšlení. Provedené důkazy žalovaný vyhodnotil v mezích svého volného uvážení, přičemž nepřekročil jeho zákonné meze. Ze správního spisu je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při svém hodnocení důkazů vycházel. Mezi těmito podklady je i zpráva UNHCR a stanoviska Amnesty International, Human Rights Watch a Freedom House, která si žalovaný před rozhodnutím ve věci po podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany vyžádal. Ani v tomto hledisku soud neshledal pochybení správního orgánu.

K namítané neaktuálnosti podkladů soud uvádí, že je pravdou, že správní orgán má vycházet z aktuálních podkladů. V tomto směru soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění. Žalovaný po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany začal shromažďovat podklady pro rozhodnutí a zároveň i žalobkyně v tomto směru vyvíjela aktivní činnost a zajišťovala podklady pro rozhodnutí či navrhovala jejich doplnění. Samotné rozhodnutí žalovaný vydal dne 22.2.2016, avšak jak vyplývá z předvolání k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 12.1.2016, nashromážděné podklady k rozhodnutí měl již v lednu 2016, tedy dva měsíce po žalobkyní podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Aktuálnost žalovaným shromážděných podkladů má tak soud za dostatečnou, neboť celková situace na Ukrajině je dlouhodobě stabilizovaná a nedochází k větším výkyvům. Žalobkyně měla v průběhu správního řízení možnost se k podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, pro případ, že by je shledal nedostatečnými. Jak soud uvedl výše, žalobkyně svého práva využila. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 26.1.2016 vyplývá, že žalobkyně po seznámení s nashromážděnými podklady uvedla, že zprávy Amnesty International, Human Rights Watch a Freedom House nejsou aktuální, neboť jsou alespoň rok staré. Podle něho nevypovídají o aktuálním konfliktu na Ukrajině. Součástí správního spisu je též podání žalobkyně ze dne 1.2.2016 označené jako „Doložení podkladů pro vydání rozhodnutí“, v níž opětovně souhlasí se závěry ze zprávy UNHCR, k čemuž doplnila, že kritická je situace v celé zemi, a svá tvrzení také doložila kopií článků *„Pravý sektor se v Mukačevu odmítá vzdát, úřady evakuovaly civilisty“* ze dne 12.7.2015 a *„Ve Lvově vybuchly dvě nálože. Souvisí to s Pravým sektorem, miní úřady.“* ze dne 14.7.2015, které byly vytištěny ze stránek zprávy.idnes.cz. Jiné prohlášení k podkladům nashromážděným žalovaným nenamítala a další doplnění těchto podkladů nenavrhovala. Správní orgán v rámci rozhodování přihlédl i k těmto dokladům předloženým žalobkyní a řádně se s nimi v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal. Samotné rozhodnutí je pak dostatečně a přesvědčivě zdůvodněno. Žalovaný se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, jež žalobkyně v průběhu řízení uváděla z pohledu všech druhů mezinárodní ochrany. Tato námitka tedy není důvodná.

Žalobkyně dále namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Na tomto místě soud opakovaně uvádí, že žalovaný vycházel především z informací poskytnutých žalobkyní v samotné žádosti o udělení azylu, v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní

ochrany, žalobkyní doloženými články z internetu a lékařskými zprávami žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. V daném případě soud neshledal rozpor ani s mezinárodními závazky České republiky, a proto dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobkyni ve správním řízení řádně poučil, dal jí prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedl úvahy, kterými se řídil. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným a vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.

Závěrem soud konstatuje, že žalobkyně žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany neprokázala. S ohledem na tyto skutečnosti proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem ad I. rozsudku ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. listopadu 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.